

Дамян Дамянов

Всеки делник има красота

В тъмни и мъгляви пелени
Зад стъклата още спи животът.
Но будилникът-сърце звъни:
„Хайде, драги! Също си работник!“
Но какъв работник съм? Ни студ,
Нито огън ми горят ръката...
И от моя тих словесен труд
Става ли по-хубава земята,
А животът ѝ – по-съвършен?
Този стар живот със стари нрави
Не със поетичен сантимент,
А със яки длани се оправя.
Край стъклото – още празен лист –
Пак минават дланите железни.
И в листа си – още бял и чист,
Като в стая аз ги каня: „Влезте!“
И те влизат. Ала не транзит.
Влизат те, да ми оставят нещо:
Дребният зидар – огромен зид,
Хладният леяр – дъхът от пеши,
сухият миньор – две капки пот,
Селянинът – буца пръст от нива.
И така с един голям живот
Мойто малко листче се покрива.

... Острият будилник. Утринта.
Мойте гости. Листовете празни.
Всеки делник има красота.

Всеки делник става тих мой празник!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8054>]